
JOHN CROWE RANSOM

Búcsú, folytatás nélkül

Lepecsételte a súlyos levelet,
Mit méltán megérdemelt az illető,
Betűit méreg marta, fröcskölő,
S máshogy nem tehetett.

De mikorra már
Kéksipkás követét küldte a végzet,
S „a kezébe” – szólt, remélte: az egészet
Elveszti a pimasz futár.

S akkor kiszállt
Az arcából a vér. Láthatta romban
Sok ifjonti évét, sírni is sápadtan
Megállt

Az apja kevély tölgye alatt,
Ki széllel-nappal dacolt, és szenttelen
Ragyogott, ha esett, és akiben
Mebízhatott.

Zörgő leveleit eső reszelte
Most is, míg szelíden a szemére hányt,
Korholta halkán a sápadt leányt,
Elhalkult, újrakezdte.

A bicikli a dombot szelte még csak,
De elkigyózott, végérvényesen.
Ő meg csak állt ott, láztól tüzesen,
S fagyosan, mint a jégcsap.

Mesterházi Mónika fordítása

